

ЗНАНИЕТО, ИНФОРМАЦИЯТА И ИСТИНАТА – ПЪТ ЗА ОПРЕДЕЛЯНЕ НА РЕАЛНОСТТА

През целия си съзнателен живот човек се стреми да получи повече информация, да повиши своите познания в определени области. Това е заложено подсъзнателно - разбирайки, че ако разполагаме с повече информация - правим по-правилни избори.

Ежедневно всеки от нас прави избори – съзнателни или несъзнателни. Например кога и какво да обядваме, по кой път да минем с колата си до крайната цел, каква кола да си купим, в кое училище да запишем детето си..... и т.н. Дори след направения избор, продължаваме да се питаме дали е бил правилния и да наблюдаваме ефекта от избора.

Всичко това е така, защото всеки от нас разполага с ограничена информация и защото осъзнаваме, че информацията е променлива. Всяко решение (избор) което вземаме е базирано на знание с което разполагаме в конкретния момент. След време сдобивайки се с информация и придобивайки знание човек заключава, че определен избор е бил погрешен или правилен.

Факт – човек използва само около 10% от мозъка си!

Това ограничение е напълно възможно в бъдещ момент да бъде надскочено и човек да започне да обработва в пъти по-голямо количество информация за по-кратко време. По голямото количество информация обработвана за кратко време ще промени начина на мислене на всеки човек.

Мисълта определя реалността!

Човекът е социално същество, което има нужда да общува с други хора и да обменя информация. Знанията се придобиват от различни източници. Всеки човек се стреми да разбере и осъзнае определена „истина“. Действителността за всеки се определя на база начина му на мислене. Самата мисъл е функция от определени знания. Една теория допуска съществуване на общо информационно поле познато като „торсионно поле“. Ако допуснем, че човек ще достигне по един или друг начин до информацията на това поле, като надскочи ползването на мозъка си над тези ограничени 10%, то това би довело до коренна промяна на мисленето. Новия начин на мислене ще структурира нова действителност, защото мисълта в определена посока създава и променя заобикалящата ни среда.

Тук правим мост към Масонството:

1. Ритмично събиране и общуване на Братя, доказали , че притежават знания и умения в различни области. Хора успели чрез мисъл и действия да променят действителността в посоката, която са искали;

2. Учене и поднасяне на знания под точно определена форма (ритуал) – знаци, думи, действия...;

Казано по друг начин – чрез ритуали, изпълнени с орнаментика и съдържание на думи, знаци и мъдрост – всеки брат променя начина си на мислене. Следователно променя тяхната действителност. Имайки предвид, че Масонството е световно разпространено чрез

хиляди ложи, то логично би било съждението – промяната на мисленето в такъв мащаб – структурира нова заобикаляща действителност!

Светоусещането (истината) за всеки човек е строго индивидуална, определяща се от достъпа до знания и информация, които притежава и използва всеки човек в начина си на мислене. Тоест за някои живота е сътворен от Бог (съществуващ под различни имена в различните религии), за други живота е част от милиарди години еволюция, за трети сме проект на много по-развита извънземна цивилизация.

Продължавам с притчата „Митът на Платон за пещерата”

Въпросът за истинския свят

Щом някои от ценните неща – например мислите – не са достъпни за сетивата, дали това не важи за ценните неща изобщо? Дали всъщност видимият свят не е само малка част от един по-обширен свят?

Така мисли Платон и онагледява своя възглед за света с “мита за пещерата”. Нека си представим, че хората по рождение живеят като затворници на дъното на една пещера и не виждат откъде идва светлината. Пред отвора на пещерата има същества, които носят различни предмети. Предметите се осветяват от слънцето и техните сенки се движат по стените на пещерата. Затворниците смятат, че сенките са единствените истински неща и тяхното движение изчерпва всичко, което се случва в света. Те остават в пълно неведение относно това какви всъщност са тези неща и защо се движат точно по този начин.

Според Платон отношението между истинските неща, огрени от Слънцето, и сенките по стените на пещерата съответства на отношението между идеи и предмети. Идеите са също такива невидими оригинали, чиито отражения ние виждаме във вид на околните ни предмети. Реалният свят е само копие на един идеален свят.

Щом човешкият живот прилича на живота на тези затворници в пещерата, тогава, за да видим истинския свят, трябва да се освободим от веригите си. Да предположим, че някой ни направи тази услуга. Щом видим, че освен сенките в пещерата има и други неща извън нея, ние вероятно ще изпаднем в затруднение: кои са истинските неща? коя е истината? Това затруднение и смущение е характерно за скептиците. Те виждат трудностите, но ги смятат за неразрешими. В този смисъл нерешителният скептик е дори по-окаян отколкото човека в пещерата. Защото е загубил увереността, която е притежавал в света на сенките.

За да се избавим от тази неувереност, ни трябва интелектуална сила и смелост. Защото някой, който е свикнал със сенките, ще може доста точно да обяснява техните движения и това ще разколебава онези, които искат да видят оригиналите извън пещерата.

Още повече смелост обаче ни трябва, ако решим и ние на свой ред да станем освободители на другите затворници и за тази цел пак да слезем в пещерата. Някои от тях ще ни бъдат благодарни, че ги освобождаваме. Други обаче може така да са свикнали с живота сред сенките, че новият живот с нови ценности и правила да им причинява болка и те може да искат да се върнат обратно.

Истината изисква смелост, когато гледаш трябва да виждаш, когато слушаш трябва да чуваш, когато говориш трябва да те разбират!

08.03.2015

Гр. Варна